

DET FJERDE RIKE

Dag Jørgen Høgetveit
Januar 2020

DET FJERDE RIKE

"We decide on something, leave it lying around, and wait and see what happens. If no one kicks up a fuss, because most people don't understand what has been decided, we continue step by step until there is no turning back". (Jean-Claude Juncker)

"Så blir retten satt, og herredømmet skal fratras ham, så han blir ødelagt og tilintegjort for all tid." (Dan.7,26)

Dag Jørgen Høgetveit; januar 2020

Det er en gammel sak. Snorre: "Det går en stor fjellrygg ... Sør for fjellet er det ikke langt til Tyrkland, der hadde Odin store eiendommer. På den tid før romerhøvdingene vidt om i verden og la under seg alle folk, mange høvdingar flyktet fra eiendommene sine for denne ufreden." Odin "vant et stort rike i Saksland, og der satte han sønnene til å styre landet; så fór han nord til havet og ..."

Siden gikk trafikk vannveien mellom Østersjøen og Kaspiahavet - til Odins hjemlige Aserbadjan. "Det som forundret meg, var at til dem kom folk fra Norge og Sverige som venner i den verste vikingtiden, mens de gikk i land som ville ber-serker når de dro på oppdagelsesreise i vesterled." (Thor Heyerdahl; Ingen grenser; s.54)

"Men Odin selv slo seg ikke til ro hverken på Jylland eller i Odense på Fyn, han ville videre nordover." (Heyerdahl; Jakten på Odin; s.34)

"Han følte seg vel fremdeles truet av romerne. De hadde allerede erobret England og hadde krysset Rhinen og var på vei nordover mot Danmark." (Per Lilliestrøm; ib.)

Det har ikke mye vært tema i Norge, men: "Alle som er litt historisk orientert vet at man i EF-kretser på kontinentet er seg fullt bevisst at Roma-traktaten tar opp tradisjonen fra Romerriket og Det hellige tysk-romerske riket.

En av de mest kjente bygninger i EF-metropolen heter Charlemagne-bygningen. Charlemagne (Karl den Store) var nemlig en stor germansk konge som ble den første keiser etter flere hundre mørke år med røverbander og anarki i Europa. Romerriket, som gikk under i år 476, hadde nok undertrykt og utsuget folkene, men nå var det glemt, og man husket best freden som de romerske keisere med sine legionærer skjenket det store riket. Under et besøk i Rom skjedde det noe 1. juledag år 800 som gav gjenklang i hele Europa. Paven satte keiserkronen på Karls hode. Folket jublet og sa: Romerriket er kommet tilbake! Pax romana!" (Johan I. Holm; Maastricht-unionen og Grunnloven; s.9)

Noen år bakover; Winston Churchill (Historie; I s.98-9): "Etter det romerske reiserdømmes fall ... En internasjonal organisasjon forente alle Europas folk. Den hevdet seg i alle land, den var langt den sterkeste og i virkeligheten den eneste gjenværende sammenbindende institusjon. I spissen for den sto Romabiskopen, som hadde gjenopplivet Cæsarenes svunne autoritet i en åndelig, eller iallfall kirkelig form."

"Klerkene ble tjenestemenn og ofte statsmenn ved hvert eneste hoff. Helt naturlig og uunngåelig overtok de stillingene etter de romerske magistrater, hvis embetsdrakt de bar og fremdeles bærer. Det seierrike barbari overga seg umerkelig til en institusjon som ved utallige anledninger hadde vist at man kunne være sikker på seier i den endeløse kamp om makten, bare man støttet seg til den."

"På grunn av sin ydmykhet og brennede tro ble de saksiske angriperes ætlinger i sin menneskelige skrøpeligheit offer for en organisert utbytting, og i det sjette og syvende århundre førte dette, ikke bare hos oss, til at kirken samlet seg rikdommer og jordeiendommer i et omfang som ..."

Tilbake til Holm: "Ikke så mange år senere gikk keiserkronen over fra Frankerriket til tyskerne, idet Otto den Store ble kronet til keiser i 962. Da fikk

vi Det hellige tysk-romerske rike.

Dermed ble middelalderens store statsidé født, uiversalmonarkiet: alle kristne skulle være i samme stat og i samme kirke, romerkirken. Som det gamle romerriket dreide det seg om en regionalstat som ikke anerkjente nasjonale grenser. Mange av EF-borgerne er seg fullt bevisst at det er denne idé som i vår tid materialiserer seg i ny skikkelse i EF-unionen. Derfor dyrker Europa-entusiastene på kontinentet Karl den Stores minne og valfarter til Achen, en liten by vest i Tyskland, hvor keiser Karl ligger begravet."

"Den andre statsidéen i Middelalderen er nasjonalstaten, som snart skulle bli den seirende. Storbritannia brøt med både paven og keiseren, og de skandinaviske land kom som nasjonalstater aldri inn under Det tysk-romerske rike. Vi husker hvordan vår egen kong Sverre hele sitt liv kjempet mot Romerkirken og bispepartiet, og de første kristne kongene i Norge forlangte å være herre også i kirken, slik som Eidsvoll-grunnloven bestemmer idag. Kong Sverre er endog tilegnet et eget vers i nasjongsangen: "Fra dets høie Sverre talte Roma midt imot..."

Jeg kunne trekke frem mange andre eksempler på at man i Brüssel er seg bevisst at man står i den romerske tradisjon. La meg bare nevne at i 1987 da den første ecu-mynten ble produsert i anledning EFs 30-årsjubileum, fikk keiser Karl den femte sin kontrafei preget på forsiden. Det var keiser Karl (1519-1556) som kraftig forfulgte protestantene og stævnet Luther for Riksdagen i Worms i 1521 for å få ham dømt som kjetter (som Ivar Welle forteller (Krk's hist.; I s.342); "Etter det åpenlyse brudd med pavekirken skulle Luther, etter pavens mening, være ferdig. Den unge keiser Karl V hadde heller ikke annen tanke enn at det nå bare sto tilbake å gripe den fordømte kjetter og brenne ham. Men det gikk ikke; for folkemeningen i Tyskland var på Luthers side. Så gikk keiseren med på at Luthers sak skulle behandles på hans første riksdag, som skulle holdes i Worms 1521. Dette var i seg selv en avgjørelse som viste at middelalderen var forbi; nå skulle en forsamling av legmenn treffe avgjørelse i en kirkelig sak som allerede var avgjort i Rom. Noe slikt var aldri hørt i pavedømmets historie."> Reformasjonen førte til nasjonal gjenfødelse og brøt med uiversalmonarkiet."

"... de skandinaviske land ..."

"Danene kunne ikke lenge stå imot et massivt landangrep fra Karl den stores hær. Om ikke før, så forsto danene dette, etter krigene mellom frankerne og sakskerne fra 770-tallet og fremover. Det var for det meste krig til lands, der frankerne var overlegne."

"Karl knuste den gamle saksiske samfunnsformen hvor det politiske tingsystemet spilte en sentral rolle"; "Karl den store forsto at denne typen desentralisert saksisk tingsystem utgjorde en trussel for det styret som han ville ha - og forbød på 780-tallet den saksiske styringsformen." (Torgrim Titlestad; Norge i vikingtid; s.31-4)

"Omkring 791 hadde Karl samlet nok ressurser til at han kunne gi seg ut på hærferd mot Danmark - landområdets velstand gjorde det til et attraktivt plyndringsmål.

Alliansen hans med kong Offa (i England), kan ha fått danene til å føle at nettet snørte seg sammen rundt dem." (Titlestad; Vikingtidens utbrudd; s.88)

Norge i vikingtid (s.275-6.36-7): "På 1860-tallet lanserte Jens Jacob Worsaae et syn på vikingtiden ikke ulikt Humes og Gibbons." "Worsaae pekte på at det var Danmark som tidligst måtte ta opp kampen for Nordens nasjonale, religiøse og politiske selvstendighet mot den grusomme Karl den store - som sto ved Danmarks sydlige grense... De tok utgangspunkt i det Worsaae kaller nordboernes stolte uavhengighetsfølelse og hat mot all undertrykkelse, om den var verdslig eller religiøs: Nordmenns og svears krigsvanhet fikk dem til å innse at faren mot Danmark også truet Nordens frihet og selvstendighet."

"På landjorden hadde de ikke sjanse mot Karl. Derimot kunne de sverme inn mot frankiske kyster og opp i de store elvene Karl kontrollerte, som Rhinen, Meuse,

Seinen, Loire og Garonne. Ved disse elvene som gikk langt inn i Tyskland og Frankrike forårsaket de store skader med herjingene sine. De uventede angrepene hadde en avskrekkende virkning på frankerne. De kunne forestille seg voldsomme hevnaksjoner fra Skandinavia i tilfelle de selv antastet skandinavenes områder. Skandinavene var tallmessig underlegne, men kunne lamslå frankerne med sin nålestikktaktikk. Grupper av vikingskip dukket opp og forsvant raskt etter anslag over hele det mektige Frankerriket. Karl den store skjønnte trusselen de medførte. Det fikk han klart for seg da han én dag ble overrasket over å se vikingskip seile inn i havnebyen hvor han befant seg".

Fremover i historien møter vi kong Knuds katolske hirdbisp som hisser til drap på Olav Haraldsson; Harald Hardråde forteller Rom hvem som er erkebiskop i Norge; ham selv. Vi møter påstanden om erkebispesete opprettet ved kardinal Nicolaus Breakspear 1152 - uaktet dette allerede var opprettet.

Vi passerer kong Sverre med noen århundrer. Under fortifisering av Bergen 1531, falt Apostelkirken, den eldre og yngre Kristkirken, Bispegården m.m. Titlestad (Roma midt imot; s.5-6) skriver at "Fredrik 1. bestemte at Kristkirken, som var betraktelig større enn Håkonshallen, skulle rives. Begrunnelsen var tilsynelatende militærstrategisk: Kirken kunne komme i veien for forsvaret av festningen i Bergen, uten tvil et vikarierende motiv for at danskekongen ville utrydde restene av et av de fremste symbolene på den norske selvstendighetstradisjonen. Denne konklusjonen faller naturlig når vi tar behandlingen av kongegravene i betraktning: ... kongegravene skulle fjernes. Det finnes - interessant nok - ingen dokumentasjon om hvor de ble av".

Vi er rundt reformasjonstiden; som "førte til nasjonal gjenfødelse" - men ikke i Norge: "Mange historikere har sagt at Olav Engelbriktsson <erkebiskop 1523-1537> var vinglet og ubestemt. Det var han neppe. Når det kunne se slik ut, kom det heller av at han stadig spilte dobbelt spill og ikke vek tilbake for løgn og falsk ed. Andre har fremstillet ham som den store forkjemper for Norges nasjonale uavhengighet. Det svarer heller ikke til virkeligheten. Han hadde en linje: han ville redde den katolske kirke i Norge... for Norge ble hans eventyrpolitikk katastrofal. Han var en kirkens mann, og som kirkemann førte han sin strid. Politikken hans var nok nasjonal, men den var først og fremst katolsk, og det ble landets ulykke... det hadde ikke behøvd å gå så galt som det gikk ved Norges-artikkelen... Olav Engelbriktsson har et hovedansvar for at Norge formelt ble slettet av nasjonenes tall." (Carl Fr. Wisløff; No.krk. hist.; I s.402-4)

Omkring hundre år senere er Det hellige romerske rike av den tyske nasjon i innbyrdes krig. Christian IVs nederlag ved Lutter am Barenberge, 1626, "fikk også ringvirkninger i Norge, ved at man en stund fryktet at keiserens tropper skulle fortsette over til Norge, og ikke stoppe i Jylland. Et av mottrekkene var å etablere en egen norsk hær, noe som ble godkjent av kongen i januar 1628, noe som regnes som den norske hærs fødsel." (Harald Høiback; Krigskunstens historie; s.58)

"The German empire (1870-1918) was at once like and unlike the old Holy Roman empire... The likeness is perhaps more striking than the dissimilarity; and in virtue of this likeness, and because the memory of the old German Kaiserzeit was a driving force in 1870, we may speak of the modern German empire as the successor of the old Holy Roman empire, if only we remember that we are speaking of that empire in its last two centuries of existence." (Enc.Brit.)
Det 2. rike.

Noe senere, "At a set stage of the German political life, the Catholic Church made an official pact with Hitler... Hitler was anxious to immobilize the five and a half million Catholics, many of whom were against the Nazis since the Catholics had their own Party, the Centre Party."

"Hitler ... signed the Concordat on the condition that the Catholic Church

order the German Catholic Party to disband itself. The order was then given and the Catholic Party of Germany, having to obey, disbanded itself and ceased to exist in 1933.

Several years before this, the Catholic Party of Italy received the same command. It committed suicide to leave the way open to Fascism. The author heard how it was done from the man who got the order, the founder and leader of the Catholic Party of Italy, a Catholic priest, Don Luigi Sturzo, the father of the present Christian Democratic Party. The episode was related in the author's books: CATHOLIC TERROR TODAY, THE VATICAN IN WORLD POLITICS, and VATICAN IMPERIALISM IN THE 20TH CENTURY." (Avro Manhattan; Catholic Terror in Ireland; pp. 128-0)

Noe senere, og etter at Norges hærmobiliseringsevne de facto var sabotert, fikk vi april 1940 besøk. Langvarig sabotasje av (også) den franske hær (jf. Olav Valen-Sendstad; Moskva og Rom; s.53) samt gen. Weygands disposisjoner utover 1940 ('jesuitt på sin hals', gjengis Clemenceau om Weygand), medførte alliert uttrekk fra Norge, og besøk fra Det 3. rike ble langvarig.

12 år etter 'freden' signeres Roma-traktaten; "en uavbrutt ... vekst... stadig sterkere stigning i levestandarden, og nærmere forbindelser mellom de stater det <Felleskapet> forener, ved å ..." (Art.2)
"... forener ..."

Historieprofessor Perry Anderson (Univ. of Calif. L.A.) skriver (Le Monde Dipl. mars/-17): "Fra den økonomiske monetære union (1990) til Stabilitetspakten (1997), så Akten for det indre marked (2011) har nasjonalforsamlingenes makt blitt tømt i et overnasjonalt byråkrati vernet fra folkeviljen, nøyaktig slik den ultraliberale økonomen Friedrich Hayek spådde." "Negasjonen av demokratiet, som er blitt EUs struktur, utelukket fra starten av enhver innblanding av befolkningen."

"Indignasjonen eller avsmaken for det EU har blitt til er utbredt, men i lengre tid har frykt vært den avgjørende faktoren for valg i Europa. Det sosiale og økonomiske status quo er bredt mislikt. Men det blir stadig ratifisert i valgene med gjenvalg av partiene som er ansvarlig for det, fordi velgerne frykter at om man forstyrrer balansen, skremmer markedene, vil det gi enda mer elendighet... Den underliggende følelsen er den samme overalt. Systemet er slemt, konfronterer du det risikerer du å bli straffet."

Torgrim Titlestad (Vikingtid - Motstandsrett og folkestyre; s.20) siterer Anders Winroth: "Karl den store...er i dag generelt berømmet som grunnleggeren av Europa. Frankrike og Tyskland kappes om hvem som har størst rett til å kalle ham sin nasjonale grunnlegger. Den europeiske union (EU) lovpriser ham som symbol på Europas samling. En av de største bygningene for EUs administrasjonskontorer i Brussel er, f.eks., Karl den stores bygning. Europeerne minnes fremdeles at Karl den store la store deler av kontinentet under sitt styre, men EU har valgt å glemme at han begikk folkemord under prosessen."

Og Rodney Stark (How the West Won - The Neglected Story of the Triumph of Modernity; p.118): "For far too long, far too many historians have had a strong preference for empires. Not only have they continued to regret the fall of Rome, but they remember Charlemagne as the man who almost "saved" Europe and restored civilization, but whose heirs undercut his great achievements by subdividing his empire. That Charlemagne was a bloodthirsty tyrant is ignored or rationalized because, as R.H.C. Davis explained, "he was devoted to the cause of Christianity and Roman civilization." Like a true Roman, Charlemagne was devoted to wars of conquest, leading his army somewhere to attack someone in almost every year of his fortyone-year reign. And he demonstrated his devotion to Christianity by pronouncing a death sentence on all who resisted becoming Christians. In contrast, most historians have dismissed the Vikings as bloodthirsty enemies of civilization. As for the Normans, most historians have

assumed that the sophistication shown by William the Conqueror and his nobles reflected their Viking forebears' rapid assimilation into Frankish culture. In fact, the Scandinavians were as civilized as the Franks, while William the Conqueror was as able as Charlemagne, and considerably more tolerant."

Som nevnt; Det er en gammel sak - en meget gammel sak.

Josefus (1. årh.; Ant.XI;8,5; ref. No.Stud.bib.) skriver at den jødiske yppersteprest skal ha forelagt Aleksander den store profeten Daniels bok; Jerusalem år 332 f.Kr.; Danielsboken var ca. 200 år gammel, og vi er med det omkring toogethalvtusen år tilbake.

Henry M. Morris skriver i sin Study Bible (Intro. to Daniel): "Daniel served as a high official in Babylon under several kings, beginning with Nebuchadnezzar (2:48-49), followed by Evil-Merodach, Nergal-sharezer, Labashi-marduk (none of whom are mentioned in Daniel) then under Nabonidus and Belshazzar, who was son of Nabonidus and co-regent with him in Babylon, at the time of the fall of Babylon to Persia (5:29-31). He then continued under Darius the Mede and finally under Cyrus of Persia (6:28). All of this seems to have occupied a total of almost 70 years (compare 9:2)."

"The Book of Daniel has been subject to more criticism and rejection by critics than any book of the Bible except Genesis. This is essentially because of one reason only: the many remarkably fulfilled prophecies in the book. Critics who refuse to believe in God's ability to reveal future events through His prophets have gone to great lengths to deny the traditional authorship. They have charged historical errors and linguistic inconsistencies, but the real reason is its prophecies.

The other supposed arguments have been well refuted. Its main historical "errors" were references to Belshazzar and Darius the Mede, who were unknown to secular history - until they finally were identified as real rulers in the annals of Babylon and Persia. Its supposed linguistic problems have been refuted by identification of foreign words in Daniel, which would have been obsolete at the late date critics would like to ascribe to Daniel.

Daniel was recognized as a great, wise, and righteous man of God by his contemporary prophet Ezekiel (Eze 14:14,20; 28:3), and almost all the ancient authorities, both Jewish and Christian, accepted that Daniel was the author. The question is conclusively settled, however, by the fact that Jesus Himself attributed one of the book's most important prophecies to "Daniel the prophet" (Ma 24:15)."

Carl Paul Caspari. Født 1814 i Dessau, Tyskland. Av jødisk ætt. Døpt 1838. Studerte gammeltestamentlig eksegese under Ernst Wilhelm Hengstenberg, Berlin. Av sin venn Gisle Johnson anmodet om å søke ledig lektorembøde ved Kristiania universitet. Konst. 1847. Ansatt 1848. Prof. 1857.

"Med en lærdom som en klassisk rabbiner og en autoritet som et helt Erlangen-fakultet, ble denne tyske jødekristne et fjell på den teologiske flatmark i Norge. Hans bidrag til bibeloversettelsen (som i 1860 nevnes blant premissene for hans doktorgrad honoris causa ved Erlangen), var utvilsomt av samme store format." "I sin eksegese var han bundet til den gamle kirkelig-synagogale tradisjon, og i sin tekstbehandling til den rabbinske ærefrykt for hver bokstav og hvert ord i den overleverte tekst." Skriver Åge Holter (Det no. bib. sels. gjennom 150 år; s.297).

Einar Molland forteller (No.krk.hist. i det 19. årh.; I s.280-1) at "For grundtvigianerne var Casparis utnevning en alvorlig strek i regningen. Grundtvig sa til en norsk prest som besøkte ham i 1850, at det hadde gjort dypt inntrykk på ham da en tysker skulle overta den teologiske lærestol i Norge. Nordmannen (C. Wulff) mente det var ikke så farlig. Grundtvig: "Men I har jo Ingen at sette op imod ham!" Nordmannen nevnte Wexels, men Grundtvig svarte kort: "Nej, I har Ingen!"

1900-talls-universitets-kirkehistoriker Molland ser det slik at Casparis "gam-meltestametlige arbeider var foreldet allerede da de utkom. Han satt fast i den gamle ortodokse skriftoppfatning - han var og ble "en hårdkøkt Hengstenberg-ianer", sa han selv. Han stod uforstående overfor sin samtids historisk-kritis-ke bibelforskning, som for ham måtte fortone seg som utslag av en nå foreldet rasjonalistisk vantro."

Gunnar Bonsaksen (Dagen 03.07.12): Gisle Johnson fant "i Caspari en grunnlærd teolog som gjennom redelig forskning kunne tilbakevise dansken N.F.S. Grundtvigs "makeløse oppdagelse" og "kirkelige anskuelse" på norsk jord. Grundtvig mente å ha funnet ut at den apostoliske trosbekjennelse var overgitt disiplene ordrett av Jesus mellom oppstandelsen og himmelfarten. Den skulle nå opphøyes til kirkens rette grunnvoll, mens bibelordet bare kunne regnes som veiledende!" "Med tiden foretok han reiser til kirker, klostre og læreanstalter i flere land for å kunne vurdere Grundtvigs påstander om Apostolicum og dåpssymbolene. Dette arbeidet pågikk i mange år, og ble nedfelt på trykk i tre tykke bind. Gjennom dem ble de danske hypotesene fullstendig feid av marken her i Norge."

"Fra cirka 1870 gjennomgikk hele vårt åndsliv drastiske endringer i anti-kristelig retning. Darwins utviklingslære ble alminnelig kjent og førte mange bort fra den gamle tro på Guds skapelse og verdensstyrelse. En av bannerførerne i dette opprøret var Bjørnstjerne Bjørnson. Også innenfor teologien begynte nye signaler å melde seg. Lærebøkene la frem "kildeteorier" angående forfatterska-pet til Bibelens bøker, først og fremst i Det gamle testamente. På tysk mark lanserte teologer et "vitenskapelig" dogme: at ingen hendelser i historien kunne omtales før de faktisk hadde inntruffet."

Caspari "lot seg ikke drive bort fra sin tro på Bibelens ufeilbarlige veiledning. Andreas Aarflot sier om ham i sin kirkehistorie at "like til sin død var han merkelig upåvirket av de nye forskningsresultater ute i Europa". Ja, hans utlegninger av GT viser ingen innflytelse fra ledende skeptikere som Eichhorn eller Wellhausen. Suverent ignorerer han både "Jahvisten" og "Elohisten", og presenterer Moses som hovedforfatter av Bibelens fem første bøker."

"I dag må det bare noteres at de fleste kommentarer til GT uten noen reservasjoner plasserer Daniels bok i Makkabeertiden cirka år 165 før Kristus, en holdning som først var lansert av nyplatonikeren Porfyrios. For Norges vedkom-mende ser det nå ut til at dette synspunktet har gjennomtrengt GT-undervisning-en ved begge teologiske fakulteter. Det affiserer ikke foreleserne at bokens antatte forfatter er like ukjent for alle historiske kilder som den åndelige gigant "Deutoro-Jesaja" noen hundreår tidligere."

Caspari "så at dissensen ikke dreide seg om viten eller mangel på viten, men simpelthen om man i praksis tror på en allmektig Gud som virker i denne ver-den, eller ikke."

Carl Paul Caspari; Populære Foredrag over Profeten Daniel (1877; 2.Opl. 1903): "Hvad skal da de historiske Afsnit i Bogen Daniel? De skal berette om, hvorle-des Jehovah i den babyloniske Landflygtigheds Tid ved store Bevisninger af sin Alvidenhed og frelsende Almagt vandt den ene Seier efter den anden over den he-denske Verdensmagt og bragte den til at erkjende ham for den sande Gud, - hvorledes han dengang dømte den, idet han godtgjorde, at ikke den, men han sty-rede Verdens Gang, fordi han kjendte hele den fremtidige Verdensudvikling, medens Verdensmagten, dens Guder og Vismænd, var aldeles uvidende om den, - hvorledes han ydmygede den, naar den i Hovmod tilskrev sig selv sine egne Be-drifter, - hvorledes han tilintegjorde den, naar den vovede frækt at forhaane ham og bar sig ad, som om den og dens Guder havde beseiret ham, - hvorledes han vidunderligen frelste sine af dens Haand, naar den vilde dræbe dem, fordi de ikke vilde tjene dens Guder eller undlade at tjene Herren. Ikke Daniel og hans Venner, men Jehovah og Verdensmagten er i Grunden de Gjenstande, hvorom Kap. 2-6 handler." (S.113)

"Forholder det sig nu saaledes, at Jehovahs Domme eller Seiervindinger over

Verdensmagten i den babyloniske Landflygtigheds Tid danner det væsentlige Indhold af den historiske Del af Daniels Bog, saa har denne Del væsentlig det samme Indhold som den profetiske, saa staar begge Dele i den inderligste Sammenhæng med hinanden, saa hører de sammen; thi den profetiske Del taler jo i Grunden kun om Guds Domme og Seiervindinger over Verdensmagten i Fremtiden, især om hans endelige fuldstændige Seier og Dom over den. Begge Dele af Daniels Bog har Guds Domme over Verdensmagten til sin Gjenstand, den første historiske Del hans Domme over den i Datiden, den anden profetiske hans Domme over den i Fremtiden." (S.114)

"Jehovahs Dømme over Verdensmagten i den babyloniske Landflygtigheds Tid, hvilke Domme bevirkede at Verdensmagten erkjendte ham for den sande Gud, var Spaadomme om, at han ogsaa vil dømme den i Fremtiden, og især om, at han vil holde en endelig Dom over den, der skal have til virkning, at al Verden erkjender ham for den sande Gud." (S.114-5)

"Guds Domme over Verdensmagten i den babyloniske Landflygtigheds Tid, var ogsaa Prøver paa og dermed en Borgen for, et Pant paa, at han baade kunde og vilde opfylde Forkyndelsen af de fremtidige Domme, og de dannede saaledes Grundlaget, hvorpaa denne Forkyndelse hvilede." (S.115)

"Den historiske Del af Kap. 2 taler om Grundforholdet imellem Gud og Verdensriget: Verdensmagten indbilder sig, at den behersker Verden og styrer Verdens Gang, uvidende om at det er Gud, som behersker hin og styrer denne. Gud aabenbarer for den, at han er Verdensstyreren, den rette Verdenskonge, idet han lader den vide, at han kjender grant hele Verdensudviklingen. Den profetiske Del af Afsnittet i Kap. 2 er Grundvolden og Roden til alle Syner i den profetiske Del av Bogen". (S.119-0)

Babel; under kong Nebukadnesars tid. "Konge, du så i ditt syn et stort billede ... Mens du så på billedet, blev en sten revet løs, men ikke med hender, og den rammet billedet på føttene, som var av jern og ler, og knuste dem. Da knustes på én gang både jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet, og det blev som agner fra treskeplassene om sommeren, og vinden tok det så det ikke fantes spor efter det. Men stenen som rammet billedet, blev til et stort fjell, som fylte hele jorden... efter dig skal det oppkomme et annet rike, ringere enn ditt, og så ennu et tredje rike... og derefter et fjerde rike... Og i disse <siste> kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelægges, og dette rike skal ikke overlates til noget annet folk; det skal knuse og gjøre ende på alle hine riker, men selv skal det stå fast evindeligen; for du så jo at en sten blev revet løs fra fjellet, men ikke med hender, og knuste jernet, kobberet, leret, sølvet og gullet. Den store Gud har kunngjort kongen hvad som skal skje i fremtiden". (Dan.2,31-45)

Caspari: "Den store Lighed mellem, hvad som siges om det lille Horn i Kap. 8 eller Antiochus Epifanes, og hvad der siges om det lille Horn i Kap. 7 eller Antikristen, hidrører derfra, at det ene Verdensrige og dets Fortøninger altid er Forbilledet paa det andet, det følgende og dets Fortøninger. Men denne Omstændighed har igjen sin Grund deri, at alle Verdensriger har det samme onde Væsen, at det samme mod Gud, hans Tjeneste og hans Folk fiendtlige Sind bor i dem alle, og at dette Væsen, dette Sind i Tidens Løb udvikler sig mere og mere, indtil det tilsidst i Antikristen naar sin høieste Spidse. Dette bevirker, at de samme Personligheder, der havde vist sig i hvert forangaaende Verdensrige, i det følgende vender tilbage i en endnu fuldkommere, d. v. s. i en endnu værre Skikkelse, indtil de i det fjerde Verdensriges sidste Konge, Antikristen, optræder i den mest fuldendte, d. v. s. den værste... Antiochus Epifanes indtager i det tredje Verdensrige den samme Stilling, som Antikristen indtager i det fjerde, han var det tredje Verdensriges Antikrist." (S.150)

"De fire Dele var et Sindbillede paa de fire Verdensriger, i hvilke det fra Nebukadnezars Tid indtil sin Undergang og indtil Oprettelsen af det evige Gudsrige skulde optræde, og af hvilke hvert enkelt skulde tilhøre et andet Folk,

da det jo laa i dets Væsen, at Herredømmet ikke forblev hos det ene, men bestandig vexlede Bærere og gik over fra den ene til den anden. Den første og øverste Del, Guldhovedet, var et Sindbillede paa det kaldæiske eller baby-loniske Verdensrige, som i Nebukadnezar havde sin Stifter og Repræsentant, Bryn- stet og Armene af Sølv et Sindbillede paa det medopersiske, Bugen og Lænderne af Kobber et Sindbillede paa det græsk-makedoniske <Aleksander den store>, og endelig Laarene af Jern og Fødderne og Tærne af Jern og Ler et Sindbillede paa det romerske. Dette sidste, det haardeste og mest tyranniske af alle, der, lig Jernet, knuser alt, fremstilles, som delt i to, tilslut opløsende sig i et Ti- tal af Riger, samt i en dobbelt Skikkelse... Stenen er et Billede paa Gudsri- get; oprettet af Himmels Gud kommer det ovenfra og er af himmelsk Oprindelse. Dets Tilblivelse, som indtræffer paa det fjerde Verdensriges Tider, er forund- erlig, hemmelighedsfuld og ubegribelig, lidt efter lidt tiltagende i Kraft tilintetgjør det efterhaanden dette og dermed alle Verdensriger eller Verdens- riget, i sin Begyndelse uanseelig og ringe indtager det tilslut den ganske Jord; det er af evig og uforgjængelig Varighed: det er givet Israel og gaar ikke over til noget andet Folk.

Dette Drømmesyn i Kap. 2 bliver videre udviklet i Daniels Drømmesyn om de fire Dyr og Menneskesønnen i Kap. 7, hvormed den anden, egentlig profetiske Halvdel af Bogen begynder." (S.124-5)

"De to Drømmesyn i Kap. 2 og 7 handler ogsaa om det sidste, fjerde Verdensrige og det i begge dets Skikkelser, saavel som ogsaa om Dommen over det og om Guds- rigets Oprettelse og Fuldendelse - Synet i Kap. 7 ogsaa om den Konge, som dan- ner det fjerde Verdensriges og hele Verdensudviklingens Toppunkt, Antikristen, om hans Adfærd mod Gud og hans Folk, om Dommen over ham og om Gudsrigets Stif- ter og Konge - den gudmenneskelige Messias. De to Drømmesyn omfatter og omsp- ænder saaledes hele Verdensudviklingen fra Daniels Tid af indtil Dagens Ende og er korte profetiske Afrids af hele Verdenshistorien". (S.136-7)

"Naar vi sammenligner de to Syner i Kap. 2 og 7 med hinanden, saa vil vi finde, at Verdensrigerne og Gudsriget i det første Syn fremstilles efter sin ydre fy- siske Magt, i det andet derimod efter sit aandelige, sædelige Væsen... <Det> paa tildels saare svage Fødder staaende Verdensrigsbillede bliver knust og al- deles tilintetgjort af den uanselige og tilsyneladende ikke synderlig stærke Gudsriges Sten. I Kap. 7 modsættes de hinanden med Hensyn til deres indre Væs- en: Verdensriget repræsenteres ved Dyr, dets indre Væsen er dyrisk, - tildels, især i Slutningen af dets Tid, i Antikristen, ogsaa skinmenneskeligt og dæmo- nisk. Gudsrigets Repræsentant er Menneskesønnen, dets Væsen er menneskeligt." (S.133-4)

"Medens Daniel endnu med smertelig Bevægelse betragter det fjerde Dyrs eller dets ellefte Horns Rasen mod den Høieste og hans Hellige, fremstiller sig for ham et rigt, fra det forrige ganske forkjelligt Syn. Throner og Dommersæder stilles ham for Øie, og den af det ellefte Horn bespottede Høieste viser sig i Skikkelse af en bedaget Mand med Hovedhaar som ren Uld, et Billede paa hans høie Alder eller hans Evighed, og iført et snevidt Klædebon, et Billede paa hans uplettede Hellighed... Retten bliver sat, idet de Bøger oplades, i hvilke de fire Dyrs og især det fjerdes og det ellefte Horns Forsyndelser staar opteg- nede, og det ender med, at det fjerde Dyr, efterat dets Sag er bleven undersøgt, og det har faaet sin Dom, bliver dræbt og dets Legeme tilintetgjort ved at bræ- ndes til Aske." (S.129)

Dan.7,13-4: "Fremdeles fikk jeg i mine natlige syner se hvorledes en som lig- net en menneskesønn, kom med himmelens skyer; han gikk bort til den gamle av- dager og blev ført frem for ham. Og det blev gitt ham herredømme og ære og ri- ke, og alle folk, ætter og tungemål skulde tjene ham; hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og hans rike er et rike som ikke ødelegges."